

VÄNTAN OCH FÖRVÄNTAN ETT SAMTAL OM ATT VARA KYRKA 2024

Jag träffar biskop Lindsay ett par dagar före Pingstdagen. Vi börjar med att tala om den väntan som lärjungarna levde i mellan himmelsfärden och pingst; en väntan som vi också kan känna ibland i det kristna livet. "Det är inte en väntan som ska tråka ut oss utan det är en aktiv väntan, en förväntan. Kanske går det att jämföra med väntan på en spännande konsert. Vi ser så enormt mycket fram emot konserten att vi nästan är "på kanten av stolen."

Biskop Lindsay fortsätter:

-Som Kyrka behöver vi vara i en ständig för-

väntan på vad Den Helige Ande kan och ska göra. Anden är evigt ung, inte som ett batteri som nu efter 2000 år håller på att tappa sin kraft, nej, alltid ungdomlig, alltid ny! Förnyelse i Kyrkans historia har alltid kommit som en överraskning. Det har aldrig kunnat organiserats fram. Om vi talar om förnyelse

i kyrkan som ett verk av Den Helige Ande, betyder det inte att vi inte gör någonting. Vår attityd måste hela tiden vara "Kom helige Ande". Anden i Bibeln är alltid "invaderande", intagande men vi har också redan Anden, vi har fått Anden i dopet, t ex. Vår bön måste också vara; "Låt inget inom mig blockera den Ande jag redan har tagit emot". Vi behöver lita på båda dessa sätt som Anden visar sig: att den intar oss men att vi också litar på att vi redan har den som döpta.

Biskop Lindsay har nyligen avslutat sin tjänst i Christ Church, Brunswick i Melbourne. Han beskriver tjänsten där som utmanande, rent av kostsam för honom själv, ja inte sett i pengar utan i arbete. Australien är ett väldigt sekulariserat land. Staten är ny, redan från början gjordes åtskillnad på stat och kyrka.

-Jag skulle säga att området där jag verkade är aggressivt ateistiskt. En av de första bönerna jag bad när jag kom till Brunswick var; "Gud, den här kyrkan kan för tillfället inte göra människor kristna, så snälla kan du åtminstone sända några kristna människor som kan se möjligheterna och vad som kan hända här" Gud besvarade bönen. En vändpunkt för oss var att ha daglig bön i kyrkan. Inte minst bönen kl 18.00 på lördagar blev betydelsefull. Vi bad alltid "Gud, låt det komma någon i morgon som vi inte förväntar oss ska komma." Vi blev besvarade många gånger. När vi möter nya människor får vi inte glömma välkommandets gåva. Det är en viktig gåva för en församling att ha!

Under en lång tid hade vi inga barn i våra gudstjänster, men under två års tid hade vi en grupp som var beredd att ta emot barn, om det skulle komma några. Varje vecka var de beredda, de gav inte upp, vi fortsatte att be. Vi blev besvarade. Kanske var det så att vi var öppna och mottagliga att ta emot nya människor till kyrkan. Bönen hade föränd-

rat oss och vår attityd. Gud såg vår uppriktiga nöd. Gud besvarar ju inte alltid bönen i den tid eller på det sätt som vi önskar men Gud arbetar med oss när vi ber. Släpper vi allt vårt eget och vågar gå utanför vår egen lilla värld kan det hända saker. En av nycklarna att ta emot Anden är ju faktiskt hjälplöshet. När vi vågar erkänna vår nöd och hjälplöshet är vi öppna och mottagliga för Anden.

-Kyrkan i Brunswick var alltid öppen. Inte i första hand för att människor skulle kunna känna att "här finns en präst som du kan tala med" utan som ett tecken på tillit. Kyrkan var den enda byggnaden som alltid var öppen, utan att någon vaktade den. En stängd kyrka gör alltid människor besvikna. Vad är det vi försöker skydda?! Allt värdefullt hade vi förstås tagit ut. Den öppna dörren talade om kärlek till människorna i området. Det här är också en utmaning till oss: har kärleken fri kurs, fri lejd i vår församling? Är vi en gemenskap i kärlek? Paulus är tydlig med detta; den största gåvan bland Andens gåvor är kärlek. Det kan låta ibland låta lite flummigt men bibeln är tydlig med att inget kan växa på djupet om det inte finns kärlek.

En annan sak som blev tydlig i Brunswick var "In i mysteriet". Det är inte samma sak som att det är mystiskt men vi upplevde att människor ville in i något djupare, lämna det ytliga bakom sig, de var trötta på det.

Åren i Melbourne blev år av tillväxt. Mellan åren 1993-2009 var Biskop Lindsay biskop i Horsham i Sussex i England. Jag frågar honom om vad hans erfarenheter om att möta växande församlingar under biskopsåren.

-Min erfarenhet som biskop var att där det fanns ett gott förhållande mellan präster och församling, där kunde det bli fruktbart och tillväxt. Det är så lätt att fastna i organisatoriska frågor, glöden kan falna men vi behöver återuppväcka glöden igen. (Här använder biskop Lindsay ett väldigt vackert engelskt uttryck; Rekindle the seal.)

-Vi talade nyss om välkommandets gåva. Vi är alla olika, men hur gör vi så att alla känner sig välkomna? Vi ska inte vara påträngande men vi ska visa att vi är glada att de är här. Vi skulle sakna dem om de inte kom tillbaka. Vi måste träna på detta! Vi måste också uppmuntra varandra att prata med någon på kyrkkaffet, som vi kanske inte hade tänkt prata med. Jag uppmanade ofta våra ungdomar till det. Först muttrade de men jag stod på mig och de ångrade aldrig samtalet!

Sist men inte minst: När vi som församling börjar tänka vi i stället för jag kan det börja hända saker. Vi är ofta rädda att gå utanför vår komfortzon. "Jag måste gå till kyrkan för min egen skull", är lätt att tänka. Individualismen har slagit hårt mot hela kyrkan. Men gåvan att vittna finns i oss alla på olika sätt förstås. Det betyder inte att en inåtvänd person plötsligt blir utåtvänd, inte alls! Det kan vara svårt att vittna, en del känner att de inte lever upp till tron eller kristen tro är min ensak eller numera kan man inte riktigt argumentera för att det är sant, det är något bara jag behöver. Men Jesus kom för att bygga upp förhållandet mellan Gud och människorna och människor emellan.

Vi tar oss tillbaka till inledningen; att leva i väntan på Den Helige Ande, biskop Lindsay avslutar:

-Att be Kom helige Ande är en risk, du måste vara beredd att förlora dig själv, men Anden är kärlek, Anden kommer inte att skada dig, Anden får dig att växa! Utan Anden är Kyrkan torr, dvs inget kan växa. Anden visar alltid på Jesus. Därför måste vi som kyrka alltid be Kom helige Ande, så att Jesus skall bli mera synlig i allt vi gör. Våga be med förväntan på vad Gud kan göra i församlingen!

Kerstin Odeberg